

เทศน์อบรมฆราวาส ณ ศาลาใหญ่วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๓๐ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

การถือปฏิญาณไม้ใช้ของดี

วันนี้เป็นวันอธิษฐานพรรษา เข้าพรรษา ให้พี่น้องทั้งหลายตั้งความสัตย์ความจริงใส่ตัวเองนะ คนเรามันเร่ร่อนๆ ไม่ค่อยมีหลักมีเกณฑ์ ให้มีขอบเขตเหตุผลมีหลักเกณฑ์อรรถธรรม เข้าบังคับกายวาจาใจ ความประพฤติหน้าที่การงานด้วยนะ มันโกโรโกโสเรื่อยมาตั้งแต่วันเกิด วันนี้เป็นวันเข้าพรรษา ให้ตั้งสัจจะอธิษฐาน อย่างน้อยถึงวันออกพรรษา เช่นอย่างการทำบุญใส่บาตรไม่ให้ขาดวันหนึ่งๆ ได้องค์เดียวก็เอา ไม่ให้ขาดสัจจะอธิษฐานที่ตั้งไว้เพื่อทานบารมีของเรา ในวันหนึ่งให้ได้ใส่บาตร ไม่มากก็ตามได้องค์เดียวก็เอา เพราะส่วนมากสำหรับวัดนี้จะรับเฉพาะบิณฑบาตได้มานอกจากนั้นท่านไม่รับ กับธุดงค์ข้อนี้ขัดกัน

ธุดงค์ก็คือ ธุดังคะ เครื่องชำระกิเลสความโลภมาก ได้เท่าไรไม่พอ ตัดอันนี้ ออกมาตั้งตั้งแต่วันนี้ถึงออกพรรษา ท่านเอาพรรษาเข้ามาตัด ตั้งสัจจะอธิษฐานไว้ อย่างพวกประชาชนญาติโยมก็เหมือนกัน ใครเคยทำอะไร กินเหล้าเมาสุรา ตัดขาดตั้งตั้งแต่วันนี้ต่อไปเลย ไม่ให้กิน เวลาเกิดมาพ่อแม่เอาขนมมนมเนยมาป้อน พอโตขึ้นมาแล้วขัดตั้งแต่เหล้าๆ ใช้ไม่ได้นะ ต้องเอาศาสนาเข้ามาตีปากเอาไว้ ปิดปากตีปากไว้ อย่ากินเหล้า กินข้าวแทน ถ้ามันจะตายจริงๆ ไปนิมนต์พระวัดป่าบ้านตาด ถ้าพระทั้งหลายไม่ไปหลวงตาจะขึ้นรถสามล้อหลวงตาไป ให้ใส่ไปเลย

พอไป ไหนผู้ที่ตั้งสัจจะอธิษฐาน มันตายเพราะตั้งสัจจะอธิษฐาน ไม่ได้ไหว้พระ หรือไม่ได้ใส่บาตรวันหนึ่ง วันหนึ่งๆ ขาดใส่บาตร ไหว้พระสวดมนต์ก็ขาด ไปสะแตก เหล้าด้วย ไหนมันอยู่ไหนเดี๋ยวนี้ เขาก็จะใส่อะไรไป ไปก็ กุสลา ธมฺมา มิงอย่าสะแตก เหล้ากิน กินเหล้ามันไม่เป็นหน้าเป็นหลัง คนดี ๆ ก็ขาดสติตั้งอยู่แล้ว ความประพฤติโกโรโกโส หน้าที่การงานไม่เป็นท่า นี่เรียกว่าคนไม่มีคำสัตย์คำจริง พอมือคำสัตย์คำจริงแล้วเหล้าไม่กิน เกิดมาพ่อแม่ไม่ได้เอาเหล้ามารอกปาก เอาขนมมนมเนยมารอก วันหนึ่งเราทำไม่เหยียบหัวพ่อแม่ เหยียบหัวพระพุทธเจ้าไป ห้ามไม่ให้กินเหล้า เราไปหาสะแตกทำไม ท่านสอนไว้ไม่ให้กินเหล้า แต่เราตั้งใจไปหาสะแตกเหล้า สะแตกเหล้ากับความดีมันเข้ากันได้ เราต้องเอาน้ำหนัก ไม่ได้หยาบนะ เอาน้ำหนักพึดกัน ไม่งั้นไม่พอ

ให้พากันตั้งสัจจะอธิษฐาน วันหนึ่งๆ ไหว้พระตอนเช้าตอนเย็นอย่าให้ขาด ตั้งสัจจะเอาไว้ แล้วทำบุญให้ทาน ได้ข้าวหรือได้สิ่งของไปใส่บาตรแม้องค์เดียวก็ได้ ไม่ขาดทานของเราวันนั้น ทำทานอย่าให้ขาดวันหนึ่งๆ แล้วไหว้พระสวดมนต์ก็ให้ไหว้ ก่อนจะ

หลับจะนอน ตื่นนอนให้ไหวเสียก่อนไป แล้วสัจจะที่จะบังคับเจ้าของเพื่อความเป็นคนดี ให้บังคับเข้าทุกด้านทุกทางในวันเข้าพรรษา เป็นวันที่สำรวมระวังมากที่สุดที่เดียวกว่าวันอื่น ๆ วันอื่น ๆ ก็เผลอเผลอยู่แล้ว วันเข้าพรรษาห้าม ให้มีคำสัตย์คำจริงบังคับตัวเอง คนเรา ไม่มีความสัตย์ความจริงเพื่ออรรถเพื่อธรรมเข้าบังคับแล้วเหลวแหลกกันทั้งนั้น ละ

ใครอย่าว่าใครเป็นคนดีคนดี อายุก็มาก อย่างมีในตำราว่าพราหมณ์แก่คนหนึ่งเขาเป็นชาติอริยกะ พระพุทธเจ้าเป็นลัทธิธรรมาจารย์ ก็น้องอริยกะ เป็นพราหมณ์วงศ์อริยกะเหมือนกัน แต่พราหมณ์คนนั้นเขาถูกว่าพระพุทธเจ้าท่านเกิดเป็นรุ่นลูกรุ่นหลาน ถึงจะเป็นชาติอริยกะเหมือนกันก็ตาม ไม่ควรที่จะกราบไหว้ ว่าอย่างนั้นนะ เพราะเราเป็นชาติอริยกะ ชาติปู่ของลัทธิธรรมาจารย์ ลัทธิธรรมาจารย์เป็นชาติอริยกะเหมือนกันแต่เป็นรุ่นหลาน ปู่จะมากกราบหลานหรือมาฟังโอวาทของหลานไม่สมควร ถือปฏิญญาว่าเป็นพราหมณ์แก่ ชาติอริยกะอยู่นาน

จนกระทั่งวันพระพุทธเจ้าจะปรินิพพาน ก็เสด็จมาที่เมืองกุสินารามานิพพาน ที่นั่น ที่วันนั้นพราหมณ์คนนั้นก็มาพิจารณา ซึ่งเป็นวันสุดท้ายของพระพุทธเจ้าว่าจะเสด็จมาปรินิพพานในคืนวันนี้ ที่แรกก็ถือปฏิญญาว่าเป็นพราหมณ์อริยกะเป็นคนแก่ ไม่สมควรที่จะฟังลูกฟังหลานเช่นลัทธิธรรมาจารย์ซึ่งเป็นเพียงหลาน ๆ แต่วันนี้พระลัทธิธรรมาจารย์คือพระพุทธเจ้าของเรา จะปรินิพพานเสียแล้วในคืนวันนี้ เวลาพระพุทธเจ้ารับสั่งคำใดไม่เคยเคลื่อนเคยคลาดเลยตั้งแต่ไหนแต่ไรมา แล้ววันนี้ท่านจะมานิพพานนี้ต้องเป็นคำสัตย์คำจริงแน่นอน ถ้าเราจะมัวถือปฏิญญาอยู่นี้เราจะไม่ได้ผลประโยชน์อะไรเลย ปฏิญญาก็ถือมานานจนกระทั่งปานนี้ไม่เกิดประโยชน์

พระพุทธเจ้าท่านเป็นลัทธิธรรมาจารย์ แต่ท่านเป็นถึงศาสดา ๆ เราจะเอาปฏิญญาความเป็นพราหมณ์แก่กว่าท่าน เป็นชาติอริยกะด้วยกันนี้ไม่สมควร วันนี้จะต้องไปฟังโอวาทของท่านให้จงได้ นั้น ปฏิญญาของพราหมณ์แก่คนนั้นก็ลดลงทันที ๆ ถือลัทธิธรรมาจารย์เป็นพระพุทธเจ้าขึ้นทันที แล้วตัดสินใจจะมาฟังเทศน์ เพราะหากว่าผ่านวันนี้ไปแล้วเราจะหมดหวังตลอดตาย ไม่เกิดประโยชน์อะไร พระลัทธิธรรมาจารย์คือพระพุทธเจ้าท่านรับสั่งอะไรไม่เคยเคลื่อนคลาด นี้ท่านก็จะมานิพพานในเมืองนี้ เราต้องไปวันนี้ ถ้าหลังจากนี้แล้วจะไม่มีหวัง เลยตัดสินใจมา

พอมาก็ถูกพระอนันท์ห้ามไม่ให้เข้า จะเข้าไปเฝ้าพระพุทธเจ้า พระอนันท์ก็บอกว่า เวลานี้พระองค์กำลังเพียบมากแล้วอย่าเข้าเฝ้าเลย พระพุทธเจ้าทรงรับสั่งทันทีให้พระอนันท์เปิดทางให้เข้ามาเดี๋ยวนี้ เรามาเมืองนี้เราก็มารู้พราหมณ์คนนั้นคนหนึ่ง

เห็นไหมล่ะ ทางนั้นถือทิฐิมานะ ทางนี้ไม่ถือ เรามาเพื่อพรหมณ์แก่คนนี้จะคนหนึ่ง เพราะจะได้เป็นปัจฉิมสาวก เป็นอรหันต์องค์สุดท้าย เปิดทางให้เข้ามา

พอเข้ามาแล้วก็มาถามถึงเรื่องศาสนามีมากมายเต็มบ้านเต็มเมือง ศาสนาไหน กว่าของตัวดี ๆ เออ เป็นธรรมดา เนาะพระพุทธเจ้าตรัส ใครเป็นลูกเต้าเหล้าของพ่อ คนไหนแม่คนไหน ถึงจะทุกข์จะจนลูกก็ต้องถือว่าเป็นพ่อเป็นแม่เป็นธรรมดา นี่เป็น ความนับถือตามโลกตามสงสาร ทางด้านธรรมะเขาก็ถือเป็นเหมือนพ่อเหมือนแม่ของเขา ผิดถูกประการใดเขาก็ต้องถือว่าเป็นศาสนาของเขาอยู่นั้นแล เพื่อตัดความกังวลทั้งหลายนี้ ให้ออกในจุดศูนย์กลาง ท่านเลยยกขึ้นว่า ศาสนาใดก็ตาม นั้นเห็นไหม พระพุทธเจ้าท่านทำความกระทบกระเทือนแก่ใครที่ไหน ว่าศาสนาใดมีมรรค ๘ มี อริยสัจ ๔ ศาสนานั้นเป็นศาสนาที่ทรงมรรคทรงผล

สมณะที่หนึ่งคือพระโสดา สมณะที่สองคือพระสกิทาคา สมณะที่สามคือพระ อนาคา สมณะที่สี่คือพระอรหันต์ สมณะทั้งสี่นี้จะมีในศาสนาใด ศาสนาที่มีมรรค ๘ มี อริยสัจ ๔ เป็นศาสนาที่ยกคนและสัตว์โลกทั้งหลายให้พ้นจากทุกข์โดยลำดับจนกระทั่ง ถึงพระนิพพานได้โดยไม่ต้องสงสัย เวลาเรามีน้อยอย่าถามเรามาก เราจะบอกให้แต่ว่า ศาสนาใด ๆ ก็ตามให้ถือว่าศาสนาใดมีมรรค ๘ มีอริยสัจ ๔ ให้ปฏิบัติตามศาสนานั้น แล้วก็ให้พระอานนท์บวชให้

การบวชนี้ให้พระอานนท์บวชให้แล้ว อย่ามากังวลกับความเป็นความตายของเรา ความเป็นความตายคืออริยสัจ เราก็มีอริยสัจเราจะต้องตายในคืนวันนี้ แล้วเธอเอง ก็เป็นอริยสัจ เธอก็จะตายเหมือนกันนั่นแหละ ก่อนตายนี้ให้บวช จากนั้นแล้วให้ไป ภวานาอยู่ข้างที่เราจะนิพพานที่เราจะตาย ให้ไปเดินจงกรมภวานาอยู่ข้างที่พระพุทธเจ้า จะนิพพานนั่นแหละ อย่าไปกังวลกับใครเลย ให้ตั้งหน้าตั้งตาภวานาให้ได้เป็นปัจฉิม สาวก คืออรหันต์องค์สุดท้ายของเราก่อนจะตาย ให้ไปภวานา

พรหมณ์แก่คนนั้นก็หายกังวลในศาสนาใด ๆ ยึดเอาอริยสัจ ๔ ความเกิดแก่เจ็บ ตาย พิจารณาอยู่ในวงนี้ เกิดแก่เจ็บตายอยู่ในนี้ สรุปลงความได้ว่า ได้บรรลุธรรมในระยะ เดียวกันกับพระพุทธเจ้าปรินิพพาน เป็นอันว่าพรหมณ์แก่คนนี้ได้เป็นปัจฉิมสาวก อรหันต์องค์องค์หนึ่ง ในระยะเดียวกันกับพระพุทธเจ้าปรินิพพาน จึงเรียกว่าปัจฉิม สาวกองค์สุดท้าย คือพรหมณ์แก่คนนี้ สุภัททปริพาชกเลยได้เป็นพระอรหันต์ขึ้น เป็น ปัจฉิมสาวกในคืนวันนั้น

นี่ละการถือทิฐิมานะไม่ใช่ของดี ว่าเราเป็นคนแก่ เราเป็นผู้ใหญ่ เราไม่เชื่อคำ สัตย์คำจริงของเด็กซึ่งใหญ่กว่าคนแก่เป็นไหน ๆ อย่างนี้ใช้ไม่ได้นะ คนเล็กคนแก่คน ไหนก็ตามให้ถือเอาคำสัตย์คำจริง คำใดที่ถูกต้องแม่นยำให้ถือเอาคำนั้นเป็นหลักเป็น

เกณฑ์เป็นใหญ่ ยอมรับคำนั้น และปฏิบัติตามคำที่ถูกตองตั้งมานั้น เช่นสามภรรยา ใครไปทำผิดที่ไหนมา ให้ยอมรับตัวเองว่าผิด สมมุติว่าผิวไปสะแตกเหล้ามา แล้วมารบกวทางบ้านทางเรือนนี้ เมียขนาบเอาบ้างว่าสะแตกเหล้ามาจากไหน กินแล้วมาอาละวาด แล้วมาเรียนวิชาหมากัดกันขึ้นมาอีกในวงบ้านนี้ เรือนนี้ไม่ใช่เรือนหมานะ ว่าให้ผิว ผิวต้องหมอบเพราะเมียไม่ได้กินเหล้า ผิวสะแตกเหล้า ต้องยอมรับกันอย่างนี้

ใครผิดให้ยอมรับว่าผิด ใครถูกยกขึ้นเป็นครู เพราะคำว่าถูกนี้เป็นธรรมสูงสุดแล้ว ให้พากันถือนันนี้ ใครอย่าไปถือสิทธิ์ว่าเราเป็นเมียคนนั้นเป็นผิวไม่ได้นะ ใครจะเป็นผิวเป็นเมียกันขนาดไหนก็ตามต้องถือหลักความจริง ยอมรับความจริงความถูกต้องของกันและกัน แล้วอยู่กันได้จนกระทั่งวันตายคนเรา ถ้าถือที่ฐิมานะแตกกระจัดกระจายใช้ไม่ได้นะ พากันจำเอา

วันนี้เป็นวันอธิษฐานพรรษาแล้ว ขอให้ทุก ๆ ท่านได้ตั้งสัจจะความจริงไว้บังคับตัวเอง เช่นไหว้พระสวดมนต์ หรือกินเหล้าเมาสุรา เคยกินมาจนหัวราน้ำก็ตาม บังคับเลย ห้ามตั้งแต่บัดนี้ต่อไปอย่างน้อยต้องถึงวันออกพรรษา ไม่กินเหล้า เอา จะตายก็ให้ตาย ดัดกันอย่างนี้หนัก ๆ แล้วเหล้าก็หายไป ๆ เราก็เป็นคนดีตลอดไปเลย ให้จำเอา การให้ทานวันหนึ่งอย่าให้ขาด สวดมนต์ไหว้พระวันหนึ่ง ๆ อย่าให้ขาด ความประพฤติหน้าที่การงานอะไรที่เป็นมลทิน หรือเป็นความเสียหายแก่ตนและส่วนรวมแล้วให้งด ๆ เช่นว่าอย่างน้อยงดในพรรษา นี้อย่างน้อยที่สุดนะ มากกว่านั้นให้งดไปโดยลำดับลำดับจะเป็นความถูกต้องตั้งมา

สำหรับชาวพุทธเราให้มีขอบเขต เอาธรรมละมาบังคับไม่เสียหาย ถ้าเอากิเลสมาบังคับจนได้ทั้งนั้น ไม่มีคำว่าสูงว่าต่ำว่าอะไรแหละ จมได้ด้วยกันทั้งนั้น ถ้าเอาธรรมเข้าไปบังคับ เด็กก็เป็นเด็กดีน่ารัก ผู้ใหญ่ก็เป็นผู้ใหญ่ดีน่ารักพบูชา ให้ถืออย่างนั้นนะ อย่าถืออายุมีดแจ่งเฉย ๆ ว่าเป็นผู้ใหญ่ผู้น้อย ให้ถือธรรมเป็นผู้ใหญ่ตลอดเวลา เด็กมีอรรถมีธรรมก็ให้มีความเคารพรักเด็ก ไม่ควรฝ่าฝืนคำพูดของเด็กที่พูดถูกต้องแล้ว ยอมรับกัน ๆ เรียกว่าคำสัตย์คำจริงคือธรรม จะเป็นคนดีด้วยกัน

เข้าพรรษาอย่างนี้ขอให้มีความสัตย์คำจริงบังคับตัวเองทุกคนนะ ไม่ได้มากได้น้อย ใครจะได้เท่าไรก็เอา เช่นอย่างศีล ๕ ให้ได้ทุกคน ข้อสุรานี้บังคับให้ขาดเลยเที่ยวไม่ให้มันกิน เอ้า มันจะตายจริงๆ ให้มันเห็นสักที ให้ว่าอย่างนั้นว่าตัวเองแล้วจะเป็นคนดีเรื่อย ๆ สุราก็แตกกระจัดกระจายไปเลย เข้ามาใกล้เขตบ้านคน ๆ นั้นไม่ได้ นี่คือความดี ขับไล่ความชั่วให้ขับไล่แบบนี้ อย่าย่อยเฉย ๆ ใช้ไม่ได้นะ

นี่พระท่านก็สมาทานธุดงค์ของท่าน บิณฑบาตรับของมาถึงเขตวัด พอเข้าเขตวัดแล้วท่านหยุดท่านไม่รับ ได้มากน้อยเพียงไรท่านเอาเพียงเท่านั้น เรียกว่าสมาทานธุดงค์

ข้อบัญญัติเป็นวัตร ห้ามรับของนอกบาตร นอกจากเข้าเขตวัดแล้วเท่านั้นไม่รับเลย นี้ก็เป็นข้อวัตร ต่อจากนั้นท่านเร่งความพากเพียรในวง ๓ เดือนนี้อีกเป็นกรณีพิเศษโดยลำดับลำดับ นี่คือการชำระกิเลส กิเลสนี้เป็นภัยต่อโลกสงสารมากมายมานมนานนะ เต็มวันไม่เป็นภัยต่อเราหรือ เห็นแต่เป็นบุญเป็นคุณ อะไรเป็นความชั่วช้าลามกเป็นคุณทั้งนั้นหรือ อันใดที่เป็นของดีของดีเป็นบุตรเป็นคุณไปหมดแล้วหรือเวลานี้ชาวพุทธเรา

ให้ถือชีพะพุทธเจ้าเป็นศาสดาองค์เอก สอนโลกด้วยความถูกต้องแม่นยำ เรียกว่าสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบ ส่งคนให้ไปสู่สวรรค์ มรรคผลนิพพานจำนวนมากเท่าไร แต่ความชั่วช้าลามกมันส่งใครให้ไปสวรรค์นิพพาน มีแต่โสมนสรๆ เรายังจะพอใจลงนรกจากกิเลสหลอกลวงโสมนสรไปนรกนั้นอยู่หรือ ให้ถามตัวเองนะให้บังคับตัวเอง อยู่เฉยๆ ไม่บังคับไม่ได้นะ

เช่นอย่างพระที่ท่านบวชมาเพื่อศีลเพื่อธรรม เพื่อมรรคผลนิพพานจริง ๆ ใครจะเข้มงวดกวดขันกว่าพระ พระนี้สวยงามที่สุด สง่างาม ให้ความชุ่มเย็นแก่โลกก็คือพระทรงศีลทรงธรรม พระมีศาสดาติดตัว ศาสดาติดตัวคืออะไร พระวินัย พระธรรม เป็นศาสดาองค์เอกแทนตถาคต ให้เป็นสมบัติของพระทั้งหลายกราบไหว้บูชา ดังที่พระอานนท์ไปทูลอาราธนาท่านจวนจะเสด็จเข้าสู่ปรินิพพาน ไปขอทูลอาราธนาว่าขอให้พระองค์ทรงชีวิตอยู่เป็นเวลานาน อย่าเพิ่งด่วนนิพพานง่ายเลย ให้ประชาชนทั้งหลายได้กราบไหว้บูชาต่อไปเป็นเวลานาน ๆ

อ้าว อานนท์จะมาหวังอะไรกับเรอีก นั้นเวลาท่านส่ำทักกลับมา ดูเอาบ้างนั้นละ ภาษาของเราเรียกว่าดู อรรถธรรมทุกอย่างเราสอนหมดได้หมดพุงไม่มีอะไรเหลือแล้ว ทั้งพระธรรมทั้งพระวินัยสอนหมดพุง เวลานี้ยังเหลือแต่ร่างกระดูกในตัวของเรากับลมหายใจที่เกี่ยวข้องรับผิดชอบกันอยู่นี้เท่านั้น นอกจากนั้นเราสอนไว้หมดแล้ว พระธรรมก็ดี พระวินัยก็ดี นี่คือศาสดา ส่วนร่างกระดูกของเรานี้ไม่ใช่ศาสดา เป็นกองกระดูกเหมือนกองกระดูกของสัตว์ทั้งหลายทั่วๆ ไป อย่ามายึดเป็นหลักเป็นเกณฑ์ ให้ยึดเอาหลักธรรมหลักวินัยที่เป็นองค์ศาสนานี้เป็นหลักเป็นเกณฑ์ คือข้อวัตรปฏิบัติ กำจัดความเลวร้ายด้วยอำนาจแห่งธรรมเหล่านี้ ให้ยึดอย่างนี้

สรุปความลงว่า พระธรรมก็ดี พระวินัยก็ดี ที่เราตถาคตได้สั่งสอนไว้แล้วบัญญัติไว้แล้ว นั้นแหละจะเป็นศาสดาของเธอทั้งหลายแทนเราตถาคตเมื่อเราตายไปแล้ว ให้เธอทั้งหลายยึดหลักธรรมหลักวินัยที่เป็นองค์ศาสดาติดอยู่ในหัวใจ ท่านทั้งหลายจะเป็นประหนึ่งว่าตามเสด็จพระพุทธเจ้าตลอดเวลา นี่เห็นไหมพระพุทธเจ้าสอนบรรดาลูกศิษย์ลูกหาและสัตว์โลกทั่วๆ ไป ให้ยึดหลักพุทธโอ ธัมโม สังโฆ ติดหัวใจ ก็เท่ากับเรา

ตามเสด็จพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ อยู่ในหัวใจเราตลอดเวลา เป็นสิริมงคล ไม่ได้เป็นความเลวร้ายเหมือนกิเลสตัดทอนความโลภ อันนั้นก็ดีอันนี้ก็ดี ความโกรธได้ดู ได้ดำให้เขาเท่าไร ได้ซึ่งดีซึ่งเด่น ซึ่งชั่วซึ่งความลามกเท่าไรยังเป็นของดี ๆ อย่างนำมาใช้ อันนี้ ไม่ใช่ช่วงของผู้ปฏิบัติบรรณปฏิบัติธรรม

อยู่ด้วยกันให้มีความเห็นใจซึ่งกันและกัน ให้เก็บความรู้สึกไว้ให้ดี อย่าเปาะแปะๆ ปากเปราะปากบอนใช้ไม่ได้ ลมปากของเราไม่เหมือนลมที่พัดอยู่ตามธรรมดา ลมนั้นเขาไม่เป็นพิษ นอกจากลมร้ายลมแรงจริงๆ เขาเรียกว่าพายุ นั้นเป็นกรณีพิเศษ สำหรับลมธรรมดาเราไม่เป็นภัยต่อผู้ใด ลมปากของเราก็เหมือนกัน ขอให้รักษาลมปากของเรา จะพูดจะจาอะไรให้ดูใจเขาใจเราเสียก่อนแล้วค่อยพูด ถ้าสมควรพูดแล้วค่อยพูด ไม่สมควรพูดจะเป็นความเสียหายแก่ตนและผู้อื่นแล้วให้งดอยากพูดขนาดไหนก็ไม่พูด จึงเรียกว่าผู้รักษาศรัทธาธรรม

อย่ามาหาญแห่คนนั้น ก่อกวนคนนี้ เป็นคนปากเปราะ ไปที่ไหนซึ่งเลวซึ่งเด่น ไม่ใช่ซึ่งดีซึ่งเด่น อยากอวดก้ามของตัวเองไปให้เขาเคารพนับถือ ให้เขาได้มองเห็นเรา แยะหนึ่งเพราะคำพูดเลวร้ายของเรานั้นก็เอา คนประเภทนี้ไปไหนขวางโลก มาอยู่ในวัดก็ขวางวัด อยู่ในเพื่อนฝูงด้วยกันก็ขวางเพื่อนฝูงด้วยกัน สุดท้ายวัดนั้นเป็นไฟเผากันตลอดเวลา หารธรรมที่จะเป็นน้ำดับไฟไม่ได้เลย ให้พากันจำเอาชะข้อนี้

เห็นหน้ากันให้พูดเรื่องศีลเรื่องธรรม พอพูดอย่างนี้เราก็ระลึกย้อนไปถึงวงกรรมฐาน ท่านมาหากัน ท่านไปเที่ยวในป่าในเขาในที่ต่างๆ เวลามาราบครูบาอาจารย์ ยกตัวอย่างเช่นหลวงปู่มั่นเป็นต้น พอกราบเสร็จแล้วท่าน ก่อนกราบหนึ่ง ก่อนฟังเทศน์ ท่านหนึ่ง หรือหลังฟังเทศน์ท่านแล้วหนึ่ง มาสนทนาปราศรัยเรื่องอรรถเรื่องธรรม ท่านไปอยู่ที่นั่นเป็นยังงั๊ภาวนา ฟังซี ท่านไปอยู่ที่นั่นเป็นยังงั๊ ท่านพูดถึงเรื่องภาวนาไม่ได้ พูดถึงเรื่องสกปรกโสภณ เรื่องนินทากาเลซึ่งดีซึ่งเด่นกัน เหมือนอย่างลูกศิษย์ของหลวงตาบัวอยู่ในวัดป่าบ้านตาดนี้แหละ ส่วนมากในครัวไฟ มันเก่งมากนะพวกนี้

ทางวัดสำหรับพระท่านมีกิเลสเหมือนกัน ท่านไม่เคยแสดงให้มารกรุงรังหูของเราให้ได้ชะได้ล้าง ท่านมีแต่ความสะอาดกายวาจาใจของท่าน เวลาละบายต่อกันมีแต่อรรถแต่ธรรม ผู้ฟังซึ่งเป็นหัวหน้ารับผิดชอบก็เอ็นใจสบายใจหายกังวล แต่ในครัวนี้มีอยู่เรื่อยๆ มันเป็นยังงั๊ ได้ยินหรือยังงั๊ในครัวลูกศิษย์หลวงตาบัวเหมือนกัน มันมีแต่ชวากแต่หนาม มีแต่ฟันแต่ไฟเผาไหม้กันนั้นหรือ ซึ่งดีซึ่งเด่น มานั่งบิ๊บคู้ คนนั้นเป็นอย่างนั้น คนนี้เป็นอย่างนี้ คู้เรื่องอรรถเรื่องธรรมให้เป็นทีรีนเริงบันเทิงของกันและกัน ไม่ได้หรือ มาหาธรรม ธรรมไม่มีหรือวัดป่าบ้านตาด มีแต่สิ่งเหล่านั้นหรือ สิ่งเหล่านั้นที่โนเขาก็มีกัน

มาหาอรรถาหารธรรมให้พูดแต่อรรถแต่ธรรม มองกันอย่ามองในแง่ร้าย ให้มองในแง่ดีแง่ให้ภัย เมตตาดูธรรม สงเคราะห์สงหาซึ่งกันและกัน ใครก็มีผิดมีพลาดด้วยกันทุกคนนั่นแหละ เมื่อต่างคนต่างมุ่งธรรมด้วยกันแล้วแนะนำตักเตือนสั่งสอนกันได้คนเรา ถ้ามีทิฐิมานะเอาไฟเผาอีก โดยที่ว่าเตือนกันไม่ได้ จะเพิ่มเชื้อไฟให้เผากัน เปลวไฟจรดเมฆ เปลวไฟความโกรธ ราคะตัณหา จรดเมฆใช้ไม่ได้นะ ให้พากันตั้งใจปฏิบัติ

หลวงตาพูดจริง ๆ อายุจะ ๙๔ วันที่ ๑๒ สิงหาคมนี้แล้ว จะตายเมื่อไรก็ได้ หรือจะไม่ถึง ๙๔ หรือ ๙๔ กว่าไปก็ได้ อยู่ที่ลมหายใจเป็นผู้ตัดสิน เป็นผู้พิพากษาใหญ่ ก่อนตายยังมีชีวิตอยู่นี้ก็ได้แนะนำสั่งสอนพี่น้องทั้งหลายมาได้ ๕๐ กว่าปีแล้ว ตั้งแต่วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๔๙๓ วันนั้นเป็นวันเข้าศึกอันใหญ่หลวง เข้าศึกแห่งวัฏวน คือกิเลสมันอาละวาด มันบีบบังคับที่หัวใจเรา ตายมาก็กับก็กลับ ส่งไปในภพน้อยภพใหญ่ ภพเปรตภพผีภพนรกอเวจีไปหมด กิเลสตัวนี้มันส่งไปหมด

แต่วันนั้นได้ขึ้นเวทีพัดกันเสียอย่างเต็มเหนี่ยว เป็นวาระสุดท้ายแห่งมหากภัยคือกิเลสวัฏวน ที่หมุนอยู่ในหัวใจเรา ได้ขาดสะบั้นลงในคืนวันนั้น ด้วยอำนาจแห่งความอุตสาหะพยายาม ความพากความเพียรที่หมุนกันอย่างเต็มที่ กิเลสไม่ตายเราตาย มีสองอย่าง ที่จะให้อยู่ด้วยกันเป็นคู่แข่งกันต่อไปอีกไม่ได้แล้ว นี่ละชัดกัน หลังจากฟังธรรมของหลวงปู่มาแล้ว ท่านชี้มรรคผลนิพพานแบบมือเลย ว่านี่นะ ๆ มรรคผลนิพพาน ท่านจะไปหามรรคผลนิพพานที่ไหน ต้นไม้เป็นต้นไม้ ภูเขาเป็นภูเขา ดินฟ้าอากาศเป็นดินฟ้าอากาศ สิ่งจักรวาลทั่วโลกเป็นสิ่งนั้น ๆ ไม่ใช่กิเลส ไม่ใช่มรรคผลนิพพาน กิเลสแท้มรรคผลนิพพานแท้อยู่ที่ใจ นี่ละท่านเปิดทางให้ไปถึงท่านวันแรก

เอา คันลงที่นี้ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ เห็นทั้งกิเลสเห็นทั้งธรรม ฆ่ากิเลสด้วยอรรถด้วยธรรม ฆ่าด้วยจิตตภาวนา พระสาวกทั้งหลายก็ฆ่ากิเลสที่จิตตภาวนา กิเลสอยู่ที่นี้อยู่ในหัวใจ ธรรมก็อยู่ในหัวใจ ปราบกันได้ในหัวใจของเราทุกคน ๆ ที่มีความพากเพียรเอา ใส่ลงไปที่นี่ด้วยจิตตภาวนา นี่คำสอนของหลวงปู่สอนเราเราไม่เคยลืม พอลงจากท่านแล้วเดินไปยังไม่ถึงที่พักเลย ว่ายังงี้ ถ้ามเจ้าของ มาฟังเทศน์ของหลวงปู่มันสมเจตนาที่มาอย่างสุดหัวใจ ตั้งหน้าตั้งตาจะมาให้ท่านเปิดมรรคผลนิพพานว่ามีหรือไม่มี มันสงสัยมรรคผลนิพพาน

ที่นี้ท่านเปิดหมดแล้วมรรคผลนิพพาน หายโล่งไปหมดในหัวใจ ทั้ง ๆ ที่มีกิเลสแต่มรรคผลนิพพานหายโล่งหายสงสัย นั่นละพัดกันตั้งแต่บัดนั้นมา ตั้งแต่พรรษา ๗ ออกปฏิบัติ เพราะหยุดเรียนหนังสือพรรษา ๗ จนกระทั่งพรรษา ๑๖ วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๔๙๓ นั่นละพัดกันตั้งแต่บัดนั้นมา สำหรับเราเราอยากจะพูดว่าไม่มีการ

ให้น้ำถ้าเป็นนักมวย นักมวยทั้งหลายจะเป็นแชมป์ก็ตามเขามีกรรมการแยกมวยๆ แล้วให้น้ำ แต่สำหรับเรานี้ไม่ให้มี ให้สนใจเจ้าของที่ได้ไปฟังเทศน์หลวงปู่มั่นอย่างสนใจว่าขึ้นเถอะ เพราะกิเลสตัณหามันปิดมรรคผลนิพพานไว้ อ่านคัมภีร์ไหนตำราเล่มใดๆ ท่านก็บอกมรรคผลนิพพานมีๆ กิเลสมันหนามันไม่ยอมฟังเต็มเม็ดเต็มหน่วย มันแบ่งเอาอยู่นั่นละ

เชื่อมรรคผลนิพพานก็เชื่อ เชื่อกิเลสว่ามรรคผลนิพพานมีหรือไม่มีอย่างนี้มันก็เชื่อ จนกระทั่งไปถึงพ่อแม่ครูจารย์มั่น ท่านจึงเปิดเรื่องมรรคผลนิพพาน ท่านจะไปหาที่ไหนมรรคผลนิพพาน ต้นไม้เป็นต้นไม้ ดินฟ้าอากาศเป็นดินฟ้าอากาศ ไล่ไปหมดทั่วประเทศเขตแดนทั่วสามแดนโลกธาตุ ไม่มีธรรมไม่มีกิเลสอยู่ในสถานที่หรือสิ่งนั้นๆ กิเลสแท้ธรรมแท้อยู่ที่ใจ นั่นไล่เข้ามา พระพุทธเจ้าตรัสรู้ที่ใจ สาวกทั้งหลายตรัสรู้ที่ใจ ธรรมเกิดที่ใจ กิเลสหมดมอดไปที่ใจ เอาจตรงนี้นะ เราฟังเต็มเหนี่ยวแล้วก็ชดกันเต็มเหนี่ยวเลย

หลวงตานี้พูดจริงๆ ไม่ได้โอ้อวดพูดตามหลักความจริงว่านิสัยเป็นคนจริงจังมากด้วย ตั้งแต่เป็นฆราวาสอยู่ก็เหมือนกัน ถ้างได้ลั่นคำไหนแล้วเป็นทำตามคำนั้น คำพูดนั้น ยิ่งมาบวชมาอ่านในอรรถในธรรมของท่านมีแต่เรื่องความสัตย์ความจริง โอ้อโฮ เราก็เคยมีความสัตย์ความจริงมาตั้งแต่เป็นฆราวาสแล้ว ทีนี้เอาละที่จะพัดกับกิเลส หลังจากนั้นแล้วทีนี้ไม่มีกรรมการ มวยระหว่างธรรมกับกิเลสพัดกันบนหัวใจ การฝึก การทรมานนี้เรียกว่ารอดตายมา เอ้า กิเลสไม่ตายเราตายเท่านั้น มุ่งต่อมรรคผลนิพพานอย่างเดียวกัน ชดกันไปชดกันมาตั้งแต่พรรษา ๗ ถึงพรรษา ๑๖ เป็นเวลา ๙ ปีนี้ละตกนรกทั้งเป็น

ถ้าเป็นนักมวยก็ไม่มีกรรมการแยก เอ้า ใครดีให้อยู่บนเวที ใครไม่ดีให้ตกเวทีไปเลย ไม่ต้องตามกุตลากัน นักมวยก็เก่งต่อเก่ง เอ้า ใครเก่ง ถ้ากิเลสเก่งก็ให้มันกุตลาเรา ถ้าเราเก่งก็ให้กุตลากิเลส พัดกันเสีย ๙ ปี สุดท้ายก็กุตลากิเลสแหวกไปเลย ตั้งแต่บัดนั้นมาเราไม่เคยมี ความโลภก็ดี ความโกรธก็ดี ราคะตัณหาที่ดีที่มีแบบโลกๆ เราบอกโดยเปิดเผยอย่างเต็มที่เลย นี่เทศน์สอนพี่น้องทั้งหลายเป็นวันเข้าพรรษา เปิดอรรถเปิดธรรมซึ่งเป็นผลแห่งการปฏิบัติของตัวให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ธรรมเหล่านี้ไม่ใช่ธรรมโกหก เราปฏิบัติไม่ได้ปฏิบัติโกหกตัวจนจะสลบสลาก็มี แต่ไม่เคยสลบก็บอกว่าไม่เคยสลบ ฉะฉานๆ ตลอดเวลา

เราปฏิบัติเราเอาจริงเอาจริงเราไม่โกหกตัวเอง ทีนี้มาสอนพี่น้องทั้งหลายเอาสิ่งทีจริงจังทั้งเหตุทั้งผลมาสอนพี่น้องทั้งหลาย จะเป็นความหลอกลวงโลกไปแล้วหรือ ถ้าอย่างนั้นศาสนาหมด พระพุทธเจ้ากลายเป็นพระพุทธเจ้าหลอกลวง สาวก สรรณ คัจฉา

มิ ของพวกเราเป็นสรีระที่หลอกลวง หลวงตาบัวที่เดินตามสรีระทั้งสาม คือพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์นี้ก็เหลวไหลเหลวแหลก สอนท่านทั้งหลายก็เป็นการหลอกลวงท่านทั้งหลายใช้ไม่ได้นะ แต่เราจริงใจในความสัตย์ความจริงของเราทั้งเหตุ เราออกมาจนรอดตายๆ มีแต่เรา ผลที่ได้ก็ได้มาเป็นลำดับๆ จนถึงขั้นอัศจรรย์เป็นขั้นๆ ขึ้นไป ถึงพระวิมุตติหลุดพ้นผางขึ้นในคืนวันนั้น วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ บนหลังเขาวัดดอยธรรมเจดีย์ จังหวัดสกลนคร เวลา ๕ ทุ่มพอดี ระหว่างกิเลสกับธรรมพัดกันขาดสะบั้น ร่างกายของเรานี้ดีดผิงเลย

นี่ละอำนาจของกิเลสที่มันติดอยู่หัวใจมานานแสนนาน ก็กั๊กก็กั๊กทำให้เราตายกองกัน ทั้งเขาทั้งเราตายกองกัน ให้กิเลสผោอยู่ๆ ตลอดเวลานี้มายุติกัน ได้เผากิเลสในคืนวันนั้น เวลา ๕ ทุ่มพอดี นั่นละตั้งแต่วันนั้นแล้วเรียกว่าร่างกายนี้อยู่ธรรมดานะ ฤทธิ์อำนาจของกิเลสกับธรรมที่ขาดสะบั้นจากกันในวันนั้น ร่างกายนี้ดีดผิงเลย นี่ละที่เราว่าเหมือนฟ้าถล่ม มันเป็นจริงๆ จะว่ายังไง ฟ้าดินถล่ม ฟ้าเขาก็อยู่ของเขาเขาไม่ถล่ม มันฟ้าดินอยู่ในธาตุในชั้นธรรมาภิมุขของเรากับกิเลสและธรรมพัดกันนี้ละ พอกิเลสขาดสะบั้นลงไปจากใจนี้ร่างกายดีดผิงเลย นั่นละจึงว่าเป็นเหมือนฟ้าดินถล่ม กิเลสขาดสะบั้นไปเลยตั้งแต่บัดนั้นมา

ยังมีข้อหนึ่งอีกเราก็เห็นในตำรับตำรา พระพุทธเจ้าทรงปรารถนาเป็นศาสดาเอกสอนโลกมา เฉพาะพระพุทธเจ้าของเรา ๔ อสงไขยแสนมหากัป จึงได้สำเร็จสมบูรณ์ในความเป็นศาสดา พอตรัสรู้แล้วทรงท้อพระทัย โอโฮ ธรรมประเภทนี้จะไปสอนใครได้ ท้อพระทัยจะไม่ยอมสอนโลกแล้ว มีความปรารถนาลดน้อยจะอยู่เพียงพระองค์เดียวๆ ฟังซินะ ทำไมถึงเป็นอย่างนั้น ธรรมประเภทนั้นประหนึ่งว่าไม่มีใครจะรู้ได้เห็นได้ตามพระพุทธเจ้าในเวลานั้น สอนก็คงจะไม่รู้เรื่องรู้ราว เขาก็จะหาว่าท่านเป็นบ้าไปหมดเสีย เลยทำความขวนขวายน้อย ท้อพระทัย

ทีนี้ท้าว महाพรหมมาทูลอาราธนา นี่เป็นพยานอันหนึ่ง ตอนที่ท้าว महाพรหมมาทูลอาราธนาให้ทรงอยู่โปรดสัตว์โลกที่มีอุปนิสัยปัจฉัย มลทินเบาบางมากอยู่แล้วก็ยังมีนี่ก็เป็นแง่หนึ่ง แต่ไม่ใช่พระพุทธเจ้าโง่งนท้าว महाพรหมมาสอนนะ พระองค์ฉลาดยิ่งกว่านั้น แต่จังหวะท้าว महाพรหมเข้ามาแทรกก็พูดถึงเรื่องมหาพรหมมาแทรก ส่วนพระองค์นี่ครบไปหมดแล้ว โลกวิทู รู้แจ้งโลกไปหมด นี่เห็นไหมละพระพุทธเจ้าก็เป็นอย่างนั้น

โอเราตัวเท่าหนูนี้ เอา พูดให้มันชัดเสียนะวันนี้เป็นวันพูด เราไม่เคยคาดเคยคิดนะว่าจิตดวงนี้จะเป็นอย่างนั้น เพราะไม่เคยคาดเคยคิดจริงๆ ตั้งแต่เกิดมาบวชมา สมมุติว่าบรรลุมรรคผลนิพพานก็จะบรรลุผิงไปเลย ไม่ได้มีอะไรที่จะทำความแปลก

ประหลาดให้สะดุดใจอย่างแรงกล้าเหมือนคืนวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ เวลา ๕ ทุ่มนั้นเลย อันนั้นติดฝังจริงๆ ร่างกายนี้พุ่งเลยทีเดียว มันติดขึ้นได้ยังไง ใจก็อยู่ดี ๆ บทเวลามันจะตัดสินกัน ประหารชีวิตกิเลสละชิ ธรรมมหาสติมหาปัญญาที่มันนอนได้เมื่อไร ต้องบังคับให้หลับให้นอน ไม่อย่างนั้นมันไม่นอน หมุนกันจะฆ่ากิเลสตลอดเวลาจนจะเป็นจะตาย ได้ยับยั้งไว้ด้วยพุทโธ ยับยั้งไว้ด้วยคำบริกรรม ชัดกันไปชัดกันมากกิเลสจึงได้ขาดสะบั้นลงจากหัวใจในคืนวันนั้น เวลา ๕ ทุ่มเป็งพอดี ร่างกายนี้ติดฝังเลย

เราไม่เคยคาดเคยคิด ร่างกายนี้กระเด็นขึ้นเลยเชียว ทำไมมันถึงแรงขนาดนั้นอำนาจของธรรมกับกิเลสพัดกันในหัวใจนั้นแหละ ไม่เคยคาดเคยคิด แล้วติดฝังเลยเชียว นั่นละท่านจึงเรียกว่าฟ้าดินถล่ม เราก็ยอมรับ เพราะมันรุนแรงมากโดยไม่คาดคิดนะ ร่างกายเท่าอึ้งนี้ทำไมมันติดได้วะ นี่ละอำนาจของธรรมกับกิเลสพาดกันขาดสะบั้นลงไปแล้ว ทีนี้จำเลยนะ โหย โลกธาตุนี้ครอบไปหมดเลย เราไม่เคยคาดเคยคิดนะว่าจิตจะเป็นอย่างนี้ พอทำไป ๆ ถ้าหากว่านิพพาน ยอมรับว่าอยากไปนิพพานไปให้ถึงนิพพาน แต่ไม่เคยปรากฏ หรือไม่เคยคิดว่าฤทธานุภาพแห่งความบริสุทธิ์นี่จะเป็นอย่างอัศจรรย์ให้เห็นอีกในแง่หนึ่ง ที่ให้เราได้สะดุดใจจนกระทั่งทุกวันนี้ เราไม่เคยคิดเป็นขึ้นมาเสียแล้วในคืนวันนั้น

ทีนี้พอเห็นความอัศจรรย์อันนี้มันเลยโลกเลยสงสาร เอ๊ย ทำยังไง ธรรมประเภทนี้ไปสอนใครใครจะรู้ได้เห็นได้ ไปสอนที่ไหนเขาจะว่าบ้าว่าบอไปหมด แล้วทำยังไง ธรรมนี้เหมือนหนึ่งว่าเหนือโลกเหนือสงสารที่จะรู้ได้เห็นได้ นั่นละที่นี้ท้อใจ เกือบจะถึงขั้นลงใจว่าจะไม่สอนใคร อยู่ไปกินไปวันหนึ่งตามป่าตามเขา พอถึงวันเวลาแล้วก็ติดฝังไปเสียเท่านั้น ไม่สอนละ เราสอนเราขนาดนี้เต็มเม็ดเต็มหน่วยเอาเป็นเอาตายเข้าว่า มันถึงรู้ได้อย่างไร แล้วใครจะกล้าเสียสละอย่างนี้มันถึงจะรู้ได้อย่างไรละ แน่มันเป็นอย่างนั้นนะจิต เวลามันพลิกของมันก็พลิกอย่างนั้น พลิกไปพลิกมา ใครจะรู้ได้ละคิดท้อใจ

สักเดียวธรรมชั้นละ ชั้นที่หัวใจ อันนี้ก็ขึ้นเหมือนฟ้าดินถล่มอีกเหมือนกัน พระธรรมท่านกระตุกเราอย่างแรงมากทีเดียว ก็เมื่อโลกอันนี้เป็นโลกมนุษย์ พุทธศาสนาก็อยู่กับวงมนุษย์แท้ ๆ ผู้ที่นับถือพุทธศาสนาก็มีมากมายก่ายกอง แล้วทำไมที่ท่านเหล่านี้จะรู้ไม่ได้เห็นไม่ได้จะมีความสามารถ เราเป็นเทวดามาจากไหน เป็นเทวบุตรเทวดามาจากไหน เหนือมนุษย์ทั้งหลายไปมากขนาดไหนถึงจะดูถูกมนุษย์ทั้งหลายซึ่งเป็นชาวพุทธด้วยกันว่าเขาจะรู้ไม่ได้เห็นไม่ได้ เราเป็นเทวดาตนวิเศษมาจากไหนถึงรู้ได้เห็นได้ นี่ละธรรมเตือนขึ้นอย่างแรงทีเดียว รู้ได้เพราะเหตุไร มาลงกันยุคตรงนี้นะ รู้ได้เพราะเหตุใด

พอว่ารู้ได้เพราะเหตุใด ดูความบริสุทธิ์ของเราจำถึงขั้นตอนตั้งแต่เราอุทิศสำหรับพยายามบำเพ็ญความพากเพียรดีงาม การให้ทานรักษาศีลภาวนา มีตั้งแต่สร้างบารมีสร้างสายทางมาเพื่อนิพพานที่เราอยู่ปัจจุบันนี้ละ มองดู อ้อ เห็นไหมละ สัตว์โลกทั้งหลายมีบารมีเหมือนกัน จะไปประมาทกันได้ยังไง เช่นอย่างว่ามาวัดมาวาก็มาสร้างบุญสร้างกรรม คือสร้างบารมีนั่นเอง พอว่ารู้ได้เพราะเหตุใด ก็เราเอาตัวเราเป็นพยาน ย้อนหลังไปหาการประพฤติปฏิบัติของเรา อ้อ ยอมรับนะ อ้อ รู้ได้ ถึงไม่มากก็รู้ได้ ยอมรับเลยว่ารู้ได้เพราะเหตุใด ก็เพราะเหตุมีสายทางมีบารมีมามากน้อย ไกลเข้ามาๆ จนถึงที่สุดวิมุตติพระนิพพานก็รู้ได้อย่างนี้แล นั้น

แต่ก่อนเรารู้ได้ยังไง ทำไมมันรู้ได้ ก็เดินตามสายทางคือบุญกุศลผลความดีงามของเราละมาเรื่อยๆ ไม่หยุดไม่หย่อนไม่ท้อไม่ถอยก็ถึงได้อย่างนี้ละ นั้น อ้อ ยอมรับนะ อ้อ รู้ได้ๆ นี่ละเป็นเหตุที่จะลงใจ ที่แรกจะไม่สอนใครเลย เราพูดอย่างนี้ทางนี้ไม่ได้ถูกเหยียดหยามพี่น้องชาวพุทธหรือผู้ใดๆ ก็ตาม เราพูดตามหลักความจริงที่ไม่เคยคาดคิด แต่มันกระเด็นขึ้นในใจในเวลาทีกิเลสขาดสะบั้นลงไปจากใจแล้วธรรมนี้จำขึ้นมา ธรรมอันนี้เหมือนว่าไม่มีใครจะรู้ได้เลย มีแต่เราคนเดียวลักษณะเป็นอย่างนั้น โดยเหยียบย่ำทำลายเพื่อนมนุษย์ชาวพุทธด้วยกัน ผู้สร้างบารมีมากน้อยจนจะถึงอยู่แล้วก็มี มันก็เหยียบบงหมัด ว่าวิเศษแต่ตัวคนเดียว

เพราะฉะนั้นพระธรรมท่านจึงเตือน กระตุกเอาอย่างแรง ก็มนุษย์ทั้งโลก ทั้งชาวพุทธชาวไหนก็ดีเต็มบ้านเต็มเมืองในโลกว่าไม่มีความสามารถ เราเป็นเทวบุตรเทวดามาจากไหนจึงมีความสามารถเลยมนุษย์ทั้งหลายไปละ เราได้รู้ได้เพราะเหตุไร นี่ละมันจึงย้อนไปหาความรู้ ที่ว่าเพราะเหตุไร คือมีบารมีมาด้วยกัน มีมากมีน้อยมี ประมาทกันไม่ได้สัตว์อยู่ตามป่าตามในน้ำบนบกมีทั้งนั้น ถึงกาลเวลาที่เขาจะเสวยบุญกรรมของเขาตามขั้นตามตอนเขาก็เสวยไปอย่างนั้น ไปดูถูกเขาไม่ได้นะ พอพลิกนั้นปีบเขาก็ปู้บเลยไปสวรรค์นิพพานเร็วกว่าเราก็ได้

เวลานี้ตกอยู่ในระยะนี้ เอา มันลงหลุมก็ลงหลุมเสียก่อน นิพพานบางคนเห็นอยู่ นี่แต่มันกำลังตกหลุม มันขึ้นหลุมนี้แล้วมันก็จะถึง เข้าใจไหม พวกนั้นไม่ตกหลุมแต่เอะอะๆ สะแตกแต่เหล่าเมาแต่สุรายาเมาจมอยู่ในนรกไม่มีวันขึ้น นั้นร้ายไหมเลวไหม ผู้นี้เขาตกหลุมแต่เขาขึ้นได้เขาไม่กินเหล่า เข้าใจไหม ขึ้นนิพพานได้เลย พวกกันจำเอานะ วันนี้เปิดหัวอกให้ท่านทั้งหลายฟังเสีย การสอนโลกมาเป็นเวลา ๕๖-๕๗ ปี ตั้งแต่ ๒๔๙๓ วันนั้นละวันกิเลสขาดสะบั้นลงไปจากใจ เป็น อกุปปธรรม ประจักษ์ในหัวใจ ไม่ต้องไปถามพระพุทเจ้า ว่าพระพุทเจ้าเป็นองค์เช่นไร ที่มาสอนโลกสอนยังไง จำขึ้นมานี้เป็นอันเดียวกันหมด

เหมือนน้ำในมหาสมุทร น้ำในมหาสมุทรกว้างแคบขนาดไหน นั่นคือน้ำมหาวิมุตติมหานิพพาน พระพุทธเจ้าองค์ใดตรัสรู้ปีนี้เข้าเป็นน้ำมหาวิมุตติมหานิพพาน เช่นเดียวกับฝนที่ตกลงมาบนฟ้า ไม่ได้เลือกว่าฝนตกนี้มาจากเมฆก้อนไหนๆ ไม่ต้องไปถาม พอตกลงมาถึงแม่น้ำมหาสมุทรเป็นแม่น้ำมหาสมุทรเหมือนกันหมด นิจใจของพวกเราทั้งหลายที่บำเพ็ญมามากน้อยก็ตาม เวลาถึงชั้นถึงตอถึงมหาวิมุตติหลุดพ้นจากกิเลส เป็นน้ำมหาวิมุตติมหานิพพานเหมือนกันหมด เข้าใจไหม ท่านจึงไม่ให้ประมาทกัน การเทศนาว่าการ วันนี้ไม่ทราบว่าจะเทศน์ไปไหนๆ หลงหน้าหลงหลังหลงตาก็ดี หลงทุกวันๆ ให้ท่านทั้งหลายฟังเอานะ

วันนี้เป็นวันเข้าพรรษา ให้ตั้งความสัตย์ความจริงบังคับตัวเอง ที่มันจะจมลงในรกลากชั้นสวรรค์ถึงนิพพานทั้งเป็นเห็นไหมล่ะ แต่ก่อนมันจมนั้นก็จมอย่างนั้น แต่เวลามันดีก็ดี ดั่งเอาปัจจุบันนี้พูดถึงตัวเราเอง ตัวใครก็ตามเมื่อถึงธรรมชั้นนี้จะเป็นเหมือนกันหมด เวลาล้มลุกคลุกคลาน ความพากความเพียรไม่ยากเอาไหน ถ้าเป็นเรื่องเป็นหลุมเป็นบ่อเป็นพื้นเป็นไฟนรกหมกไหม้ เอา ชอบกันทั้งนั้นๆ นอนหลับอยู่ให้มาปลุกนะ ถ้าจะไปนรกหมกไหม้ เอา นอนหลับก็มาปลุก ปลุกทั้งเราด้วยปลุกทั้งแม่ อีหนูด้วย ปลุกทั้งเด็กทั้งเล็กปลุกไปด้วยกันหมด ถ้าจะไปหาพินหาไฟตกรนก็ได้ทั้งเป็น

ถ้าว่าจะชวนไปนิพพานไปวัดไปวา ออย่ามายุ่ง ฟังเริ่มมานอนเดี๋ยวนี้จะนอนให้สบายหูสบายตาสักหน่อย สุดท้ายหมอนดีกว่านิพพาน เวลามันเป็นเป็นอย่างนั้น แต่เวลาหมอนนี้เหมือนมูตรเหมือนคูถดีดีผิงออกมา มรรคผลนิพพานเหมือนทองคำทั้งแท่งนี้ดีดีเลย ถึงกาลเวลาไม่นอนนะ นี่เป็นในหัวใจ ถึงขั้นสติปัญญาอัตโนมัติความเพียรอัตโนมัติ ภาวนามยปัญญาไม่ถอยนะ จนบังคับให้นอน ไม่นอนไม่ได้ บังคับเฉยๆ ไม่ได้ สติปัญญาออกทำงานนี้ฟุ้งๆ ท่านหลายฟังเสียนะธรรมพระพุทธเจ้าเป็นยังงี้ ผู้ปฏิบัติธรรมตามพระพุทธเจ้ามีไหม ทุกวันนี้มีไหม และผู้ทรงมรรคผลนิพพานตามพระพุทธเจ้าที่เป็นองค์ศาสดายังมีอยู่ไหมทุกวันนี้ละ

ทำไมจะให้กิเลสกล่อมเอาๆ ว่ามรรคผลนิพพานไม่มี พระพุทธเจ้าตายแล้วเท่านั้นปีเท่านั้นเดือน มรรคผลนิพพานไม่มี แล้วกิเลสมันอยู่ที่ไหน มันเกิดในหัวใจเรามากก็ปกก็กัลป์ เมื่อใดมันจะบรรลัยไป แล้วมรรคผลนิพพานทำไมจะคอยแต่บรรลัยทุกเวลา เวลา ทั้งๆ ที่เราปฏิบัติเพื่อมรรคผลนิพพานอยู่ มันเป็นอย่างงี้ ให้กิเลสหลอกอะไร นักหนามนุษย์เรา กิเลสมีฉันทมรรคผลนิพพานมีฉันทนั้น น้ำเป็นน้ำดับไฟ ไฟมันจะลุกขนาดไหนน้ำฟาดเข้าไปขาดสะบั้น นั้น พวกกันเข้าใจ ให้พากันพิจารณา ความชั่วมันต้องเป็นข้าศึกต่อความดี ความดีก็เป็นข้าศึกของความชั่ว ฟาดกันลงไป สุดท้ายความชั่วขาดสะบั้นทรงความบริสุทธิ์ไว้เต็มหัวใจของเรา

นั่นละพระพุทธเจ้าองค์เอกปัจจุบัน ไม่มีอดีตอนาคตศาสดาองค์เอก สอนธรรมไว้สด ๆ ร้อน ๆ ตามที่มรรคผลนิพพานมีอยู่ดั้งเดิม ไม่มีกาลนั้นสมัยนี้มรรคผลนิพพานจะสิ้นสูญไป นรกสิ้นสูญไป สวรรค์นิพพานสิ้นสูญไป กาลนี้มรรคผลนิพพานจะมีนรกมีไม่มี ธรรมตาอะไรมีอยู่อย่างนั้น นรกมีอยู่นั้นบาปบุญมีอยู่นั้น สวรรค์มีอยู่นั้น นิพพานมีอยู่นั้น เห็นไหมละ เอ้า ถ้าปฏิบัติทางไหนไปได้ทางนั้น เป็น อกาลโก ไม่มีชั้นมีตอน ไม่มียุคมีสมัย ให้พากันทำเอา แต่ระวังหมอนมันจะมาโดดใส่คอแล้วมัดติดคอเอาไว้ แล้วหลังก็เอาเสื่อมามัดติดหลังไว้ เพื่อความสะดวก เวลาเดินจงกรมก็ล้มตรงไหนก็เป็นเสื่อเป็นหมอน กิเลสมันจะหลอกตรงนั้น

พักผ่อนเสียก่อนนะ พักผ่อนเสียก่อนดีกว่าแล้วค่อยเดินจงกรม ฟาดนี้ตั้งครอก ๆ ป่านนี้มันตื่นหรือยังก็ 모르 ยังเพลินในเสื่อในหมอน มันเป็นอย่างไงพวกบ้าลูกศิษย์หลงตาบัว โมโหหลงตาบัวพามันเป็นบ้า จะไปตำหนิลูกศิษย์ก็ไม่ได้ ก็เราก็เป็นบ้ามาก่อนลูกศิษย์แล้วนี่นะ ใ้ระวังนะ เราเป็นมาก่อนแล้วก็เตือนละเข้าใจไหม ใ้รู้ว่าภัยไม่ใช่ของดิบของดีเอานักหนา หมอนเวลาดีก็ดี เสื่อเวลาดีก็ดี เวลาเป็นภัยมันก็เป็นนะเข้าใจไหม เวลาเราจะเดินจงกรมนั่งสมาธิภาวนาหาความตั้งงมใส่ตน นี่ละกิเลสมันเป็นภัย เสื่อหมอนเป็นภัยตอนนี้ แล้วเสื่อหมอนจะเป็นคุณต่อเรา ความตั้งงมจะเป็นภัยไปหมด ระวังนะกิเลสมันหลอกตอนนี้นะ

พูดไปพูดมาเลยเหนื่อย วันนี้เลยพูดอะไรไม่ได้มาก มากหรือไม่มากก็ไม่รู้ละ มันหมดพุงแล้ว เคาะทางนี้ก็ไม่รู้ เคาะทางนี้ก็หมดแล้ว เป็นอันว่าแสดงธรรมให้ท่านทั้งหลายฟังวันนี้หมดพุงนะเข้าใจไหม ฟังให้ฟังให้สุดใจนะวันนี้ เอาละพอ พูดถึงเรื่องข้อวัตรปฏิบัติทั้งหลายที่จะปฏิบัติในกาลพรรษานี้ ให้พากันมีข้อวัตรปฏิบัติบังคับตนเองนะ พระท่านปฏิบัติของท่านอยู่แล้ว เราก็ให้มีข้อบังคับตัดตัวเอง ไม่ตัดไม่ได้นะ กิเลสเอาไปกินหมด ๆ เอาละที่นี้ขอความสวัสดีจงมีแก่บรรดาพี่น้องลูกหลานทั้งหลาย โดยทั่วกันเทอญ

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ